

46. Hyklereri

Det vi har mest imot sokneprest Ljostveits preken i Kringkastingen i søndags er hykleriet. Soknepresten ga seg mine av å holde gudstjeneste; isteden fikk hans andektige tilhørere et ensidig og fanatisk agitasjonsforedrag om politikk. Soknepresten opptrådte på kirkens vegne og ba om mildhet mot landssvi-kerne; men han var selv — uten å fortelle det — i høyeste grad part i saken, fordi hans egen datter er blant dem som han ba om skånsel for.

Dagbladet har alltid tatt ordet før at det skal være lov å hevde klare og skarpe meninger også i Kringkastingen — forutsatt naturligvis at ikke bestemte meninger foretrekkes framfor andre. Også politikk bør få komme til orde i Kringkastingen, når bare alle retninger gis samme rett. Men da skal politikken komme ærlig og redelig og gi seg ut for politikk. Den skal ikke gi seg ut for gudstjeneste, og komme som en ulv i fåreklær. Det var en slik ulvetale hr. Ljostveit holdt.

Det at meninger bør få komme til orde i Kringkastingen betyr ikke det samme som at ledelsen ikke skal ha noen kontroll med hva der kommer fram. Ledelsen skal nettopp vise sin dyktighet ved å velge og vrake — det er et billig krav at den på forhånd får greie på hva der vil bli sagt. En avis er heller ikke noen postkasse, hvor enhver kan legge ned sine innlegg og være sikre på å få dem offentlig fram. Det hender at inseratene tar overhånd, slik at man synes at en avis redigeres av sin postkasse. Men det blir aldri noen god avis. En Kringkasting uten ledelse vil heller ikke bli god.

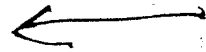
Prestene må like vel som alle andre kringkastingsledere finne seg i at ledelsen får greie på hva de vil si. Det er ikke sensur, det er fornuftig arbeidsledelse. Først hvis denne ledelsen foregår slik at noen meninger blir undertrykt til fordel for andre, kan en begynne å snakke om sensur — fordi Kringkastingen har enerett på sitt område. Når det gjelder en avis er det ikke sensur, om en avis av en åndsretning bremser på innlegg fra en annen åndsretning, som mer naturlig hører hjemme i et annet blad med disse meningene. Det er ikke sensur om Dagbladet til en viss grad henviser innlegg fra silkefronten til Morgenbladet. At pressen øver sensur kan en først si når en mening ikke får komme til orde

noe sted. I slike tilfelle kan en avis ha en skjerpet plikt til å gi spalteplass.

Men til sjuende og sist har vi trykkefrihet her i landet — ingen kan forbys å utgi et trykt skrift selv, hvor han sier akkurat hva han vil uten å spørre noen på forhånd. Først hvis staten blander seg i hvilke bøker som skal få trykkes er det virkelig for alvor tale om sensur. Da er det fare for åndsfriheten.

Men full frihet for prester til å drive politisk agitasjon som gudstjeneste i Kringkastingen — det er ikke åndsfrihet, det er hyklereri.

Dagbladet 1946

117075

INSTITUTT FOR NORSK OKKUPASJONSHISTORIE

"Tempora mutantur et nos in ipsis"

!

Morgenbladet 1946

RADIOSENDER I KIRKEN

VAPENLAGER UNDER «BISKOP» KVASNES

Av de mer kuriøse «kirkelige forhold» under krigen som nu kommer for en dag, forteller en mann fra Stavanger til Dagen at der bl. a. fantes installert sender i en av kirkene på Klepp (Jæren). Mangen mørk kveld gled mystiske skikkelser omkring kirken og forsvant. Det var folk som skulle ha forbindelse med England.

Stedet viste seg å være ganske velvalgt, tyskerne oppdaget iallfall aldri noe.

Mottager i kirkene var ingen sjeldenhet. Således fungerte et radioapparat både titt og ofte i tårnet på Vossakirken, — og mens tyskerne beveget seg på det store «kirkebyggets» altaner vis a vis, satt folk i tårnet og lyttet på London.

Om «biskop» Kvasnes i Høyland sto når han holdt gudstjenester i sin kirke ovenpå. Hjemmefrontens våpenlager. Fronten hadde nemlig våpenlager under kirkegulvet, og da signal et gik den 8. mai lød ordren på møte ved Høyland kirke. —

Det skulle «biskopen» ha visst!